

พันธนาการรัก ข้ามเวลา

ทศนีวี

พันธนาการรักข้ามเวลา

ความนำ

‘ความรักความผูกพันของเธอทั้งสอง...

ที่ถูกพันธนาการไว้ด้วยคำสัญญาเมื่อครั้งในอดีต...

ก่อนที่ลมหายใจจะสิ้นสุดลง...จะถูกปลดปล่อย

จากความทุกข์ได้หรือไม่’

...การรอคอยของพวกเขาจะสิ้นสุดลงด้วยได้อย่างไร...

บ้านเก่า

“คุณแม่คุณพ่อคะ แน่ใจหรือคะว่าเราจะซื้อบ้านหลังนี้”
อัยรินทร์ถามแม่กับพ่อของเธอด้วยสายตาที่มีความสงสัย บ้าน
สวย ๆ หลังอื่นก็มีตั้งถมเถไปทำไมแม่กับพ่อของเธอถึงไม่สนใจ
ทำไมถึงได้อยากได้บ้านหลังนี้นักหนา

บ้านที่ปลูกสร้างด้วยอิฐมอญสีส้มทั้งหลังชั้นบนเป็นบ้านเรือน
ไทยที่ทรงคุณค่า มอง ๆ ไปก็ออกแนวแอนติคดี สภาพโดยรวมค่อนข้าง
ดี เพราะเจ้าของคนดูแลเป็นอย่างดี

บริเวณหน้าบ้านจะอยู่ห่างจากริมแม่น้ำสายใหญ่ประมาณสิบ
เมตร ส่วนหลังบ้านเป็นสวนผลไม้ โดยถัดจากสวนผลไม้ไปจะเป็นถนน
เส้นเล็ก ๆ ที่สามารถใช้เดินถัดต่อไปถึงถนนใหญ่ได้ และภายในละแวก
เดียวกันก็จะบ้านหลังน้อยใหญ่ที่มีสวนผลไม้เรียงรายสลับกันไป

คุณอริยะ พิพัฒน์ไพบูรณ์เจ้าของบริษัทหลักทรัพย์ชื่อดัง
หลังจากเบนเข็มชีวิตลงเล่นการเมือง และการเมืองก็ได้สอนให้เขารู้จัก
คำว่าความไม่จริงใจ

หลังจากได้รับรู้รสชาติทางการเมืองแล้ว เขาก็ขายกิจการทั้งหมด
ที่ทำ รวมทั้งบ้านหลังใหญ่หรูหราที่มีทุกอย่างพร้อมสรรพ มาซื้อบ้าน
หลังขนาดพอดีที่ไม่ใหญ่มากเกินไป

คุณมัทนี พิพัฒน์ไพบูลย์ แต่งงานอยู่กับคุณอริยะจนกระทั่ง
มีลูกสาวด้วยกันหนึ่งคน เธอคือ อัยรินทร์ พิพัฒน์ไพบูลย์หญิงสาวที่
เพิ่งเรียนจบปริญญาตรีมาจากเมืองนอกสด ๆ ร้อน

...เมื่อเธอกลับมาจากอังกฤษได้เพียงไม่นาน เธอก็รู้ว่าฐานะ
ทางบ้านเธอที่เริ่มเปลี่ยนไป...

จากลูกคุณหนูไฮโซ ที่เคยใช้ชีวิตอย่างหรูหรา เรียนใน
มหาวิทยาลัยชื่อดัง มีดีกรีปริญญาตรีสาขาจิตรกรรมจากประเทศ
อังกฤษ ด้วยความที่ต้องการมีแคลลอรี่ที่มีภาพวาดของตัวเองตั้งขาย
ในร้านเธอ จึงเลือกเรียนในสิ่งที่เธอชอบ

...แต่หลังจากได้รับปริญญากลับมาที่เมืองไทยได้ไม่นาน เธอต้อง
กลายเป็นคุณหนูของพนักงานในสวนผลไม้ที่มีเพียงแค่สามคนกับ
แม่บ้านอีกหนึ่งคน...

อัจริษฐ์ใช้เวลาว่างของเธอวาดภาพและส่งขายตามแกลลอรี่ต่าง ๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และเขตปริมณฑล ซึ่งทุกภาพของเธอล้วนแล้วแต่วาดออกมาจากความคิด จินตนาการและความฝันของเธอทั้งสิ้น...

หลายคนสงสัยว่า...เป็นเพราะอะไรจึงทำให้อัจริษฐ์วาดภาพเหล่านี้ออกมาราวกับตาเห็นได้ เมื่อเธอตอบกลับเขาไปว่าเธอวาดออกมาจากความคิดบวกกับความฝัน ทุกคนที่ได้รับฟังคำตอบจากเธอก็พากันนั่งงงกับคำตอบของเธอทั้งหมด

“เราสามคนพ่อแม่ลูก จะอยู่ที่นี่กันอย่างมีความสุข ลูกไม่ต้องห่วงนะลูก ความสะดวกสบายที่ลูกเคยได้รับจะยังคงอยู่ แต่ความหรรษาของเราจะน้อยลงไปเท่านั้นเอง” อริยะโอบไหล่ลูกสาว เขาหันไปยิ้มมองหน้าภรรยา ในขณะที่พากันเดินดูรอบ ๆ บ้าน

“อีกกี่วันบ้านหลังนี้ถึงจะตกแต่งเสร็จคะคุณพ่อ ดูจากสภาพแล้วน่าจะต้องซ่อมแซมกันอีกเยอะเลย” อัจริษฐ์พูดตามสายตาของเธอที่เห็น ทุกส่วนของบ้านภายนอกดูทรุดโทรม ไม่เหมือนกับในรูปภาพที่โฆษณาขายในหนังสือเลย

“ภายนอกอาจจะดูไม่ค่อยสวย เราให้ช่างรีหรือหญ้าที่รก ๆ ออก แล้วทาสีให้ใหม่ ติดคอมไฟรอบ ๆ บ้านก็น่าจะดูดีขึ้นนะลูก (ยิ้ม) เราเข้าไปดูข้างในบ้านกันก่อนดีกว่า พ่อว่าถ้าลูกเห็นลูกจะต้องชอบมันมากเหมือนกับที่พ่อกับแม่ชอบ” อริยะเดินนำหน้าเข้าไปในบ้าน ที่มองไม่ออกเลยว่าด้านในจะยังคงสวยงามได้อย่างไร ในเมื่อช่างนอกยังเก่าเสียขนาดนั้น

อัยรินทร์ถึงกับตาลุกวาวเมื่อเห็นส่วนต่าง ๆ ภายในบ้านที่ยังคงสภาพสมบูรณ์เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ อุปกรณ์ตกแต่งบ้านทุกอย่างทำจากไม้ที่ดูดีมีราคา คอมไฟกลางบ้านทำด้วยทองเหลืองสลักกับเงินดูหรูหราสวยงามมีค่า ชั้นล่างของบ้านมีสามห้องนอนเล็ก ๆ ห้องน้ำหนึ่งห้องและห้องอาบน้ำอีกหนึ่งห้อง โดยทุกอย่างยังคงสภาพที่สวยงาม ซึ่งถ้าหากตกแต่งอีกเพียงสักเล็กน้อยก็น่าอยู่แล้ว

ส่วนของบันไดบ้านสามารถเดินวนขึ้นไปถึงชั้นสอง มีห้องนอนห้องใหญ่ทั้งหมดสามห้อง ทุกห้องมีห้องน้ำในห้องนอนทั้งหมด มีห้องเล็กหนึ่งห้องที่ใช้เป็นห้องเก็บของภายในมีของเต็มห้องแต่จัดวางเอาไว้อย่างเป็นระเบียบ

หน้าต่างชั้นบนทำด้วยกระจกสีเขียวสลักลายดอกไม้สวยดีชอบด้วยไม้ยอดดี เหลือเพียงเฟอร์นิเจอร์บางอย่างที่ยังต้องหาซื้อเข้ามา อัยรินทร์มองทุกอย่างในบ้านอย่างพอใจ ก่อนที่เธอจะเดินลงมายังชั้นล่างและเดินเข้าไปดูในครัวที่กว้างขวางสำหรับการทำอาหาร

กลางบ้านชั้นล่างเป็นห้องกว้างที่มีโต๊ะอาหารที่ทำด้วยไม้เงาวาว มีห้องหนังสือกับห้องรับแขกขนาดกำลังดีพร้อมด้วยห้องที่ซ่อนไว้ใต้บันไดอีกห้องหนึ่ง

“(ยิ้มให้พ่อกับแม่ของเธอ) สวยมากค่ะคุณพ่อคุณแม่ อัยไม่คิดเลยนะคะว่าภายนอกที่ดูเก่าแต่ก็ซ่อนไว้ด้วยความสวยงามที่ยังคงความสวยงามไว้ภายในบ้าน” สายตาของอัยรินทร์ยังคงมองไปรอบตัวด้วยสายตาที่พึงพอใจ

“ดิฉันว่า ทางเข้าบ้านด้านหลังเราน่าจะใช้หินโรยให้รถยนต์ได้เข้ามาได้นะคะ เราจะได้ไม่ต้องจอดรถยนต์ทั้งวันนอกบ้าน” คุณแม่ที่นี้ยิ้มมองหน้าลูกสาวก่อนจะหันมาบอกกับสามี

“ลูกเห็นด้วยค่ะคุณแม่ เวลากลับบ้านมามืด ๆ เราจะได้ไม่ต้องเดินเข้ามาค่ะ” อัยรินทร์เอ่ยสมทบเพราะนั่นคือความต้องการของเธอ

“หน้าบ้านที่ติดกับแม่น้ำ เราต้องซ่อมซุ้มที่ผูกพันเอาไว้นั่งอ่านหนังสือ วาดรูป ... ลูกขอเรือลำเล็ก ๆ สักลำนะคะคุณพ่อ เอาไว้พายเล่นตอนแดดตกค่ะ” อัยรินทร์พูดต่อ เธอจินตนาการนึกถึงภาพขึ้นมาได้อย่างทันตาเห็น...

“ทุกอย่างจะเสร็จเรียบร้อยภายในสองอาทิตย์ครับคุณภรรยา และคุณลูกที่รัก เรายังมีเวลาพักอยู่ที่บ้านหลังเก่าของเราอีกเป็นเดือนกว่าเจ้าของใหม่จะย้ายเข้ามาอยู่” คุณอริยะตอบกลับพร้อมกับยิ้มอย่างมีความสุขที่ลูกสาวคนเดียวที่เขารักเขารู้สึกไม่ผิดหวังที่เลือกบ้านหลังนี้ เพราะไม่ใช่เพียงแค่เขาที่ชอบ ภรรยาและลูกสาวที่เขารักก็ชอบด้วย

“อัย...นี่... อัยวาดรูปนี้ออกมาเหมือนกับว่าอัยเข้าไปนั่งอยู่ในสมัยโบราณเลยนะ” มยุร์ญ พุดขึ้น สายตาของเธอมองไปยังรูปภาพศาลาริมน้ำที่มีเรือลำน้อยอยู่ที่ริมศาลาที่หลังคาของศาลาเต็มไปด้วยต้นกระเวกที่กำลังออกดอกเหลืองเต็มต้น

อัยรินทร์มองไปยังภาพนั้น เธอเองก็รู้สึกสงสัยเหมือนกันว่าทำไมภาพที่เธอวาดขึ้นมา จึงเหมือนทำน้ำที่บ้านที่คุณพ่อของเธอซื้อไว้ อย่างไม่มีผิดเพี้ยน เพียงแต่ว่ามีศาลาที่ดูดีกว่าในภาพวาดเท่านั้น

“ไม่รู้สิ...อัยวาดออกมาจากจินตนาการของอัย” อัยรินทร์ตอบกลับมยุริญ ด้วยความสงสัยที่ยังคงอยู่ในใจของเธอ

“แล้วนี่อัยกับคุณลุงคุณป้า จะย้ายไปอยู่บ้านหลังใหม่เมื่อไหร่ล่ะ”

“คงอีกสักสองอาทิตย์ ยังต้องซ่อมทำสีบ้านบางส่วนและรอให้หมดยกดินสี่เหลี่ยมก่อน ถ้ารัฐว่าง รัฐก็ไปเที่ยวหรือไปนอนค้างก็ได้นะ” อัยรินทร์ตอบกลับมยุริญ ก่อนที่จะหันไปให้ความสนใจกับภาพศาลาริมน้ำที่เธอกำลังวาดอยู่ตรงหน้าต่อ

“อัยไม่ชวน รัฐก็จะไป” มยุริญตอบกลับ เธอยิ้มมองใบหน้าเนียนสวยของอัยรินทร์ ที่กำลังให้ความสนใจกับภาพที่กำลังวาดอยู่ตรงหน้า

มยุริญ พูลวนา หญิงสาวหน้าตาสวย รูปร่างหุ่นผอมสูง แต่งตัวเก่งตามสมัยนิยม เธอเป็นเพื่อนที่สนิทกับอัยรินทร์มากที่สุดได้ในบรรดา

เพื่อนที่เรียนด้วยกันมาตั้งแต่ชั้นมัธยม ถึงแม้ว่าอัจริทร์จะแยกจากเธอไปเรียนเมืองนอกถึงสี่ปีก็ตาม ทั้งสองคนก็ยังคงสนิทสนมกันอย่างมากที่จะแกะออกจากกันได้

มยุริญลูกสาวเจ้าของร้านขายเฟอร์นิเจอร์ร้านใหญ่ที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันดีในวงการตกแต่งบ้านในกรุงเทพฯ

มยุริญเสนอให้พ่อของเธอรับรูปภาพของอัจริทร์ไปวางขายในร้าน เพราะเห็นว่าอัจริทร์วาดภาพแนวโบราณได้สวยราวกับเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์จริง ๆ ภาพวาดของอัจริทร์ขายได้ราคาดี ลูกค้าหลายคนเอ่ยปากชมภาพวาดของอัจริทร์ บางคนถึงกับจองไว้ล่วงหน้าตั้งแต่ยังไม่เห็นภาพเสียด้วยซ้ำ

“แล้วนี่อัจริทร์เก็บของหรือยังเนี่ย” มยุริญถาม

“ยังเลย อัจริทร์กะว่าจะวาดภาพนี้ให้เสร็จเสียก่อนแล้วค่อยเริ่มเก็บของนะ (ยิ้ม) ถ้ารู้ว่าง จะมาช่วยอัจริทร์ของก็ได้นะ” อัจริทร์ยิ้มให้กับมยุริญ

“ถึงอัจริทร์ไม่ชวนรัญก็มาช่วยอยู่แล้วจ้า” มยุริญยื่นตอบก่อนที่เธอจะพูดต่อ

“ถ้าอย่างนั้น รัชฎกลับก่อนดีกว่านะอัยจะได้วาดภาพนี้ให้เสร็จ แล้วถ้าเก็บของเมื่อไหร่ โลงนี้ไปบอกรัชฎนะ รัชฎจะมาช่วยเก็บของ”

อัยรินทรหันไปพยักหน้ายิ้มให้มยุรฉัตร เธอมองตามร่างบางสวย ที่อยู่ในชุดกางเกงขาสั้นกับเสื้อยืดสีขาวแขนยาวที่เข้ากันอย่างทะมัดทะแมง ผมที่สั้นเข้ากับใบหน้าของมยุรฉัตร มองจากด้านหลังทำให้เห็นท้ายทอยที่ขาวเนียน อัยรินทรมองตามร่างบางจนสุดสายตาค่อนที่จะหันมาให้ความสนใจกับภาพที่เธอกำลังวาดต่อ

“คุณอัยคะ อาหารเย็นตั้งโต๊ะเสร็จแล้วคะ คุณพอกับคุณแม่รอที่โต๊ะอาหารแล้วคะ” ป้ารำพึงสาวแก่ร่างอ้วนผิวขาว ที่หน้าตาเริ่มมีริ้วรอยของการใช้ชีวิตมากกว่าห้าสิบปี เข้ามาตามอัยรินทรในห้องนั่งเล่น ส่วนตัวของเธอที่เธอใช้นั่งวาดรูปเป็นประจำ

“ห่านาที่คะป้ารำพึง เดี่ยวอัยตามไปนะคะ”

หลังจากเวลาของอาหารเย็นผ่านไป คุณอริยะเรียกทุกคนในบ้านมานั่งรวมกันที่ห้องรับแขก

“เป็นที่รู้กันนะว่า พวกเราต้องย้ายออกจากบ้านนี้ในอีกไม่ถึงสองอาทิตย์ เราจะไปกันทั้งหมดนี้ แต่ถ้าใครอยากกลับไปอยู่บ้านของ

ตัวเองก็ตามใจ ผมจะให้เงินเดือนพร้อมกับเงินติดตัวไปบ้างเพื่อการเริ่มต้น แต่ถ้าพร้อมใจกันไปอยู่ที่บ้านหลังใหม่ด้วยกันผมก็ยินดี” คุณอริยะพูดจบ เขารอคำตอบจากทั้งสี่คนที่นั่งมองเขาด้วยสายตาที่มีความยินดีที่จะร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน

ป้ารำพึงแม่ครัวเก่าแก่ที่ทำงานมากับคุณอริยะกับคุณมัทนี ตั้งแต่ยังไม่มีอัยรินทร์

นุชกับองอาจ สองสามีภรรยา นุชทำหน้าที่ทำความสะอาดบ้าน ส่วนองอาจเป็นคนขับรถประจำบ้าน ส่วนนายเพลิงเป็นคนสวนที่มีหน้าที่ดูแลต้นไม้ใบหญ้าทุกซอกทุกมุมในบ้าน ด้วยความที่เป็นคนรักต้นไม้ ไม่มีต้นไม้ต้นไหนที่เขาดูแลจะตายลงไปเลยสักต้นหนึ่ง

คุณอริยะหันไปมองหน้าลูกสาวกับภรรยา เขายิ้มก่อนที่จะพูดออกมาต่อ

“บ้านหลังใหม่ของพวกเขาอาจจะไม่สะดวกสบายเท่าที่นี้ แต่ผมรับประกันว่า ทุกคนจะรักบ้านหลังใหม่ของเราและจะมีแต่ความสุขส่วนหน้าที่ต่าง ๆ ที่เคยแบ่งแยกกันทำเราทุกคนอาจจะต้องหันมาช่วยกันทำ ถ้า...ทุกคนเห็นด้วยที่จะไปอยู่บ้านหลังใหม่ด้วยกัน อีกสอง

อาทิตย์พวกเราจะได้ไปอยู่กับธรรมชาติ แต่ถ้าใครไปอยู่แล้วไม่ชอบ
อยากกลับไปอยู่ที่บ้านเกิดผมก็ไม่ว่าอะไรนะ” คุณอริยะยิ้มให้กับทุก
คนที่นั่งฟัง อย่างไม่มีที่ท่าว่าจะไม่มีใครตามเขาไปอยู่ที่บ้านหลังใหม่
เลย

“อัยดีใจนะคะที่ทุกคนตัดสินใจตามเราสามคนไปอยู่ที่บ้านหลัง
ใหม่ด้วย อัยเชื่อค่ะว่า ถ้าทุกคนได้เห็นบ้านหลังใหม่ จะต้องรักและ
ชอบเหมือนกับที่อัยรัก” อัยรินทร์พูด เธอยิ้มมองทุกคนที่มองมาทาง
เธอด้วยใบหน้าที่รักใคร่ในตัวของเธอ

“ป่าอยู่กับคุณอัยมาตั้งแต่เกิด ป่าก็ไม่มีญาติพี่น้องที่ไหนแล้ว
คุณอัย คุณอริยะคุณมัทนี เนี่ยแหละค่ะที่เป็นพี่น้องของป่า” ป่ารำพึง
พูดด้วยสีหน้าที่ยิ้มพร้อมกับมีน้ำตาซึมออกมา

“เราสองคนอยู่กับครอบครัวคุณอัยมานานแล้วค่ะ บ้านหลัง
ใหม่ถึงจะไม่สะดวกสบายเหมือนบ้านหลังนี้ แต่เราสองก็ยินดีที่จะตาม
ไปค่ะ” นุชสาวใช้ผิวสองสีที่ทั้งเนื้อตัวและใบหน้าเป็นสีเดียวกันหมด
พูดขึ้นก่อนที่จะหันไปมองหน้าสามีที่นั่งอยู่ข้าง ๆ และยิ้มให้กัน

อัยรินทร์ อริยะะและมัทธิ หันไปมองหน้านายเพลิงที่นั่งยิ้ม
ก่อนที่เขาจะพูดขึ้น

“ให้ผมไปอยู่บ้านหลังใหม่ด้วยคนนะครับ ผมจะปลูกผักผลไม้
ให้เต็มรอบบ้านเลยครับ”

อริยะะยิ้มกับข้อความที่เพลิงพูดขึ้นด้วยหน้าที่ใสซื่อ ก่อนที่
เขาจะพูดขึ้น

“ยินดีต้อนรับสู่บ้านหลังใหม่ริมน้ำกลางสวนผลไม้ของเรา” ทุก
คนต่างหันมายิ้มให้กัน ด้วยใบหน้าที่มีความจริงใจให้กันและไม่คิดจะ
ที่จะทิ้งกันไป